

Smjernice Ujedinjenih Naroda za zaštitu potrošača

I. Ciljevi

1. Uzimajući u obzir interese i potrebe potrošača u svim zemljama, osobito onim zemljama u razvoju; prepoznavajući da se potrošači često suočavaju s neravnotežom u gospodarskim uvjetima, obrazovnim razinama i pregovaračkoj moći; a imajući u vidu da potrošači bi trebali imati pravo pristupa neopasnim proizvodima, kao i pravo na samo promicanje, pravedan i održiv gospodarski i društveni razvoj i zaštitu okoliša, ove smjernice za zaštitu potrošača imaju sljedeće ciljeve:

(A) Kako bi se pomoglo zemljama u postizanju ili održavanju adekvatne zaštite svoje populacije kao potrošači;

(B) Da bi se olakšala proizvodnja i distribucija obrazaca odgovarajućim potrebama i željama potrošača;

(C) Poticati visoku razinu etičkog ponašanja al za one koji su sudjelovali u proizvodnji i distribuciji robe i usluga za potrošače;

(D) Kako bi se pomoglo zemljama u suzbijanju nasilne poslovne prakse od strane svih poduzeća na nacionalnoj i međunarodnoj razini koji nepovoljno utječu na potrošače;

(E) Da bi se olakšao razvoj nezavisne skupine potrošača;

(F) Za daljnje međunarodne suradnje na području zaštite potrošača;

(G) Poticati razvoj tržišnih uvjeta koji pružaju potrošačima veći izbor po nižim cijenama;

(H) Promicati održivu potrošnju.

II. Opća načela

2. Vlade bi trebale razviti ili održavati snažnu politiku zaštite potrošača, uzimajući u obzir smjernice navedene u nastavku i relevantne međunarodne sporazume. Pri tome, svaka Vlada bi trebala postaviti svoje prioritete za zaštitu potrošača u skladu s gospodarskim, socijalnim i okolišnim uvjetima u zemlji i potrebama svojeg stanovništva, vodeći računa o troškovima i koristima predloženih mjera.

3. Legitimne potrebe kojim su smjernice namijenjene kako bi se zadovoljile su sljedeće:

(A) Za zaštitu potrošača od opasnosti za njihovo zdravlje i sigurnost;

(B) Promicanje i zaštita gospodarskih interesa potrošača;

(C) Pristup potrošača odgovarajućim informacijama kako bi mogli donositi informirane odluke u skladu s individualnim željama i potrebama;

(D) Obrazovanje potrošača, uključujući obrazovanje o ekološkim, socijalnim i ekonomskim učincima potrošačeva izbora;

(E) Dostupnost učinkovitoj pravnoj zaštiti potrošača;

(F) Sloboda u formiranju potrošača i drugih odgovarajućih skupina ili organizacija i mogućnost takvim organizacijama da izlože svoja stajališta u procesima donošenja odluka koje utječu na njih;

(G) Poticanje održivih potrošačkih uzoraka.

4. Neodrživi uzorci proizvodnje i potrošnje, osobito u razvijenim zemljama, su glavni uzrok stalnog pogoršavanja stanja u globalnom okruženju. Sve zemlje moraju nastojati promicati održivu potrošnju, razvijene zemlje trebaju preuzeti vodstvo u postizanju održive potrošnje, zemlje u razvoju trebaju nastojati postići održive uzorke potrošnje u procesu razvoja, uz dužno poštivanje prema načelima sa zajedničkim ali različitim odgovornostima. Posebne situacije i potrebe zemalja u razvoju u tom pogledu trebaju biti u potpunosti uzeti u obzir.

5. Politika za promicanje održive potrošnje treba uzeti u obzir ciljeve iskorjenjivanja siromaštva, zadovoljavanja osnovnih ljudskih potreba svih članova društva, te smanjenje nejednakosti unutar i između zemalja.

6. Vlade bi trebale osigurati ili zadržati odgovarajuću infrastrukturu za razvoj, provoditi i pratiti potrošačeve uvjete zaštite.

Posebnu pozornost treba poduzeti kako bi se osiguralo da se mjere za zaštitu potrošača provode za dobrobit svih sektora stanovništva, osobito ruralnog stanovništva i ljudi koji žive u siromaštvu.

7. Sva poduzeća trebaju poštivati odgovarajuće zakone i propise zemalja u kojima posluju. Oni bi također trebali biti u skladu s odgovarajućim odredbama međunarodnih standarda za zaštitu potrošača za koja su se nadležna tijela dotične zemlje složila. (U daljnjem tekstu reference međunarodnim standardima u smjernicama treba promatrati u kontekstu ovoga stavka.)

8. Potencijalnu pozitivnu ulogu sveučilišta i javnih i privatnih poduzeća u istraživanju treba uzeti u obzir pri razvoju politike zaštite potrošača.

III. Smjernice

9. Sljedeće smjernice treba primjenjivati i na domaće proizvedene robe i usluge i na uvoz.

10. U primjeni svih postupaka i propisa za zaštitu potrošača, osobita pozornost mora se dati kako bi se osiguralo da oni ne postanu zapreka u međunarodnoj trgovini te da su u skladu s međunarodnim trgovinskim obvezama.

A. Fizička sigurnost

11. Vlade bi trebale usvojiti ili promicati usvajanje odgovarajućih mjera, uključujući pravne sustave, sigurnosne propise, nacionalne ili međunarodne standarde, dobrovoljne standarde i održavati sigurnost evidencija kako bi se osiguralo da su proizvodi sigurni za bilo namijenjeno ili normalno predvidivo korištenje.

12. Odgovarajuća politika bi trebala osigurati da roba proizvedena od strane proizvođača je sigurna za bilo namijenjeno ili normalno predvidivo korištenje. Oni koji su odgovorni za dovođenje robe na tržište, posebno dobavljači, izvoznici, uvoznici, trgovci i sl. (u daljnjem tekstu kao? distributeri @), trebaju osigurati da se za vrijeme njihove skrbi te roba nije pružala nesigurnost kroz nepravilno rukovanje ili skladištenje i da za vrijeme njihove skrbi ne postanu opasni zbog nepravilnog rukovanja ili skladištenja. Potrošači bi trebali biti upućeni u pravilnu uporabu robe i trebaju biti informirani o rizicima koji su uključeni u namjeravanu ili normalno predvidivu uporabu. Vitalne sigurnosne informacije treba prenijeti na potrošače kroz međunarodno razumljivie simbole gdje je to god moguće.

13. Odgovarajuće politike trebaju osigurati da ako proizvođači ili distributeri postanu svjesni nepredviđenih opasnosti nakon što su proizvodi stavljeni na tržište, oni bi trebali obavijestiti nadležne službe i, prema potrebi, javnost bez odgode. Vlade bi također trebali razmotriti načine osiguravanja da su potrošači pravilno obaviješteni o takvim opasnostima.

14. Vlade bi trebale, gdje je to prikladno, usvojiti politiku po kojoj, ako se utvrdi da je proizvod ozbiljno oštećen i / ili predstavlja značajan rizik čak i kada se pravilno koristi, proizvođači i / ili distributeri trebaju zamijeniti ili modificirati ga, ili zamijeniti neki drugi proizvod za njega, a ako to nije moguće učiniti u razumnom roku, potrošač bi trebao biti adekvatno kompenziran.

B. Poticanje i zaštita potrošačevih ekonomskih interesa

15. Vladine politike trebaju tražiti kako da se omogući potrošačima da dobiju optimalnu korist iz svojih gospodarskih resursa. Oni bi također trebali nastojati ostvariti ciljeve zadovoljavajuće proizvodnje i radnih standarda, odgovarajuće distribucijske metode, poštene poslovne prakse, informativni marketing i učinkovitu zaštitu protiv postupaka koji bi mogli negativno utjecati na gospodarske interese potrošača i ostvarivanje prava izbora na tržištu.

16. Vlade bi trebale pojačati svoje napore kako bi se spriječile prakse koji su štetni za gospodarski interes potrošača kroz osiguranja da proizvođači, distributeri i drugi koji su uključeni u pružanje usluga i dobara da se pridržavaju utvrđenih zakona i obveznih standarda. Potrošačke organizacije treba poticati da prate štetne prakse, kao što je krivotvorenje hrane, lažne ili obmanjujuće tvrdnje u marketing i uslužne prijevare.

17. Vlade bi trebale razviti, ojačati ili održavati mjere koje se odnose na kontrolu ograničavajućih i drugih destruktivnih poslovnih prakse koje mogu biti štetne za potrošača, uključujući i sredstva za izvršenje tih mjera. S tim u vezi, vlade bi trebale biti vođene svojom predanošću prema skupu multilateralno dogovorno pravednim načelima i pravilima za kontrolu restriktivne poslovne prakse usvojene od Opće Skupština u rezoluciji 35/63 od 5. prosinca 1980.

18. Vlade bi trebale usvojiti ili zadržati politiku koja odgovornost proizvođača čini jasnijom kako bi se osiguralo da roba udovoljava razumne zahtjeve trajnosti, korisnosti i pouzdanosti, te je prikladna za svrhu za koju je namijenjena, te da bi prodavatelj trebao vidjeti da su ti zahtjevi ispunjeni. Slične politike treba primijeniti na pružanje usluga.

19. Vlade bi trebale poticati pravednu i učinkovitu konkurenciju kako bi se potrošačima pružio najveći raspon izbora između proizvoda i usluga po najnižoj cijeni.

20. Vlade bi trebale, gdje je to primjereno, da proizvođači i / ili trgovci osiguraju adekvatnu pouzdanu dostupnost poslije-prodajnih usluga i rezervnih dijelova.

21. Potrošači bi trebali biti zaštićeni od takvih ugovornih zloupotreba kao jednostrani standardni ugovori, isključivanjem bitnih prava u ugovorima i nerazumnih uvjeta kredita od strane prodavača.

22. Promotivni marketing i prodajna praksa treba biti vođena po principu fer tretmana potrošača i treba ispuniti zakonske uvjete. To zahtijeva pružanje informacija potrebnih kako bi se omogućilo potrošačima da poduzmu informirane i neovisne odluke, kao i da bi se osiguralo da informacije budu točne.

23. Vlade bi trebale poticati sve zainteresirane za sudjelovanje u slobodnom protoku točne informacije o svim aspektima potrošačkih proizvoda.

24. Potrošački pristup točnim informacijama o utjecaju na okoliš proizvoda i usluga treba poticati kao proizvodni profil, ekološka izvješća za industriju, informacijskih centar za potrošače, dobrovoljni i transparentni eco-labelling program i informacije o proizvodima hotline.

25. Vlade, u uskoj suradnji s proizvođačima, distributerima i potrošačkim organizacijama, treba poduzeti mjere u pogledu dvojbene ekoloških tvrdnji ili informacija u oglašavanju i drugim marketinškim aktivnostima. Razvoj odgovarajućih kodeksa oglašavanja i standarda za regulaciju i provjere ekoloških zahtjeva treba poticati.

26. Vlade bi trebale, u okviru svojeg nacionalnog konteksta, poticati formulaciju i provedbu od strane poslovanja, u suradnji sa potrošačkim organizacijama, marketinškim kodovima i drugim poslovnim običajima kako bi se osigurala odgovarajuća zaštita potrošača. Dobrovoljnim sporazumom također mogu osnovati zajednički posao, potrošačkih organizacija i ostalih zainteresiranih strana. Ovi kodovi trebaju dobiti odgovarajući publicitet.

27. Vlade treba redovito preispitivati zakone koji se odnose na pondere i mjere i procijeniti primjerenost strojeva za njegovu provedbu.

C. Standardi za sigurnost i kvalitetu roba i usluga

28. Vlade bi trebale, po potrebi, oblikovati ili promicati izradu i provedbu standarda na nacionalnoj i međunarodnoj razini za sigurnost i kvalitetu roba i usluga i dati im odgovarajući publicitet.

Nacionalne standarde i propise za proizvodnu sigurnost i kvalitetu treba pregledati s vremena na vrijeme, kako bi se osiguralo da su u skladu, gdje je to moguće, s općeprihvaćenim međunarodnim standardima.

29. Gdje je standard niži od općeprihvaćene međunarodne norme zbog lokalnih ekonomskih uvjeta, svaki trud bi se trebao uputiti prema podizanju standarda što je prije moguće.

30. Vlade bi trebale poticati i osiguravati dostupnost objekata za testiranje i izdavanje potvrda sigurnosti, kvalitete i performansi bitnih dobara i usluga.

D. Distribucijski objekti za bitna dobra i usluge

31. Vlade bi trebale, po potrebi, uzeti u obzir:

(A) Usvajanje ili održavanje politike kojom bi se osigurala učinkovita raspodjela dobara i usluga za potrošače, gdje je primjereno, specifične politike trebaju uzeti u obzir kako bi se osigurala raspodjela osnovnih roba i usluga, gdje ta raspodjela ugrožena, kao što bi mogao biti slučaj osobito u ruralnim područjima. Takve politike uključuju pomoć za stvaranje adekvatnog skladištenja i maloprodajnih objekata u ruralnim centrima, poticaje za potrošače self-help i bolju kontrolu uvjeta pod kojima se osnovna roba i usluge nalaze u ruralnim područjima;

(B) poticanje osnivanja zadruga potrošača i srodnih trgovačkih aktivnosti, kao i informacije o njima, osobito u ruralnim područjima.

E. Mjere koje omogućuju potrošačima da dobiju odštetu

32. Vlade bi trebale uspostaviti ili održavati pravne i / ili administrativne mjere koje će omogućiti potrošačima ili, po potrebi, relevantnim organizacijama da bi se dobila odšteta kroz formalne ili neformalne postupke koji su brzi, fer, jeftini i pristupačni. Takve postupke treba posebno uzeti u obzir zbog niskih prihoda potrošače.

33. Vlade bi trebale poticati sva poduzeća za rješavanje potrošačkih sporova na pošten, brz i neformalan način, te uspostaviti mehanizme, uključujući dobrovoljne savjetodavne usluga i neformalne pritužbe, koji mogu pružiti pomoć potrošačima.

34. Informacije o raspoživim obeštećenjima i drugim procedurama rješavanja spora trebaju biti

dostupni potrošačima.

F. Obrazovanje i informativni programi

35. Vlade bi trebale razvijati i poticati razvoj općeg obrazovanja potrošača i informativnih programa, uključujući i informacije o utjecaju na okoliš uzrokovan potrošačevim izborom i ponašanjem te moguće posljedice, uključujući koristi i troškova, od promjene u potrošnji, imajući u vidu kulturne tradicije naroda o kojima je riječ. Cilj takvih programa treba biti kako bi se omogućilo ljudima da djeluju kao diskriminirajući potrošači, sposobnih za stvaranje informiranih izbora roba i usluga, te budu svjesni svojih prava i obveza. U razvoju takvih programa, posebnu pozornost treba posvetiti potrebama ugroženih potrošača, kako u ruralnim i urbanim područjima, uključujući potrošače sa niskim prihodima, tako i one s niskom ili nepostojećom razinom pismenosti. Potrošačke skupine, poslovne i druge relevantne organizacije civilnog društva trebaju biti uključeni u tim obrazovnim naporima.

36. Obrazovanja potrošača trebaju, gdje je to prikladno, postati sastavni dio osnovnog nastavnog plana i programa odgojno-obrazovnog sustava, po mogućnosti kao sastavni dio postojećih predmeta.

37. Edukacija potrošača i programi informiranja trebaju pokriti važne aspekte zaštite potrošača kao što sljedeći:

- (A) Zdravstvena zaštita, ishrana, prevencija bolesti koje se prenose hranom;
- (B) Proizvodne opasnosti;
- (C) Označavanje proizvoda;
- (D) Relevantno zakonodavstvo, kako dobiti odštetu, i agencije i organizacije za zaštitu potrošača;
- (E) Podaci o mjerama, cijenama, kvaliteti, uvjetima kreditiranja i dostupnosti osnovnih životnih potreba;
- (F) Zaštite okoliša, i
- (G) Učinkovito korištenje materijala, energije i vode.

38. Vlade bi trebale poticati potrošačke organizacije i druge interesne skupine, uključujući i medije, da poduzmu obrazovne i informativne programe, uključujući i utjecaj na okoliš u strukturi potrošnje i na moguće posljedice, uključujući koristi i troškove, od promjene u potrošnji, posebno u korist nisko prihodnim skupinama potrošača u ruralnim i urbanim područjima.

39. Poslovanja bi trebala, gdje je to prikladno, poduzimati ili sudjelovati u činjeničnom i relevantnom

obrazovanju potrošača i informativnim programima.

40. Imajući na umu potrebu da se dosegnu ruralni potrošači i nepismeni potrošači, vlade bi trebale, prema potrebi, izraditi ili potaknuti razvoj potrošačkih informativnih programa u masovnim medijima.

41. Vlade bi trebale organizirati i poticati programe obuka za nastavnike, masovne komunikacijske stručnjake i savjetnike potrošača, koji će im omogućiti da sudjeluju u provedbi potrošačkih informacija i obrazovnih programa.

G. Promicanje održive potrošnje

42. Održiva potrošnja uključuje zadovoljavanje potreba sadašnjih i budućih generacija za dobra i usluge na način koji je gospodarski, socijalno i ekološki održiv.

43. Odgovornost za održivu potrošnju dijele svi članovi i organizacije društva, s informiranim potrošačima, vlade, tvrtke, radne organizacije, potrošačke i ekološke organizacije igraju posebnu važnu ulogu. Informirani potrošači imaju važnu ulogu u promicanju potrošnje koja je ekološki, ekonomski i socijalno održiva, uključujući učinke svojih izbora na proizvođača. Vlade bi trebale poticati razvoj i provedbu politike održive potrošnje i integraciju tih mjera s drugim javnim politikama. Vladina politika odluka trebala bi biti provedena u suradnji s poslovnim, potrošačkim i ekološkim organizacijama, kao i drugim zainteresiranim skupinama. Poslovanja imaju odgovornost za promicanje održive potrošnje kroz projektiranje, proizvodnju i distribuciju roba i usluga. Potrošačke i ekološke organizacije imaju odgovornost u promicanju sudjelovanja javnosti i rasprave o održivoj potrošnji, za informiranje potrošača, a za rad s Vladom i poslovanjima prema održivoj potrošnji.

44. Vlade, u suradnji s poslovnim i relevantnim organizacijama civilnog društva, trebaju razviti i implementirati strategije koje promiče održivu potrošnju kroz kombinaciju politika koje bi mogle uključivati propise, ekonomske i socijalne instrumente; sektorsku politiku u područjima kao što su korištenje zemljišta, prijevoza, energije i kućanstva, informativne programe za podizanje svijesti o utjecaju potrošnje, uklanjanje subvencija koje promiču neodržive obrasce potrošnje i proizvodnje.

45. Vlade bi trebale poticati dizajn, razvoj i korištenje proizvoda i usluga koji su sigurni i učinkovitost energije i resursa, s obzirom na svoj cjeloživotni utjecaj. Vlade bi trebale poticati programe recikliranja koji potiču potrošače da ujedno recikliraju otpad i kupuju reciklirani otpad.

46. Vlade bi trebale poticati razvoj i korištenje nacionalnog i međunarodnog zdravlja okoliša i sigurnosnih standarda za proizvode i usluge; takvi standardi ne bi trebali dovesti do prikrivenih barijera u trgovini.

47. Vlade bi trebale poticati neprestrano testiranje ekoloških proizvoda.

48. Vlade bi trebale sa sigurnošću upravljati ekološki štetnim tvarima i potaknuti razvoj ekološki prihvatljivih alternativa za takve namjene. Nove potencijalno opasne tvari treba procijeniti na znanstvenoj osnovi za njihov dugoročni utjecaj na okoliš prije distribucije.

49. Vlade bi trebale promovirati svijest o zdravstvenoj koristi održive potrošnje i proizvodnje uzoraka, imajući u vidu izravne učinke na zdravlje pojedinca i kolektivne učinke kroz zaštitu okoliša.

50. Vlade, u partnerstvu s privatnim sektorom i drugim relevantnim organizacijama, trebaju poticati transformaciju neodrživih obrazaca potrošnje kroz razvoj i korištenje novih ekološki prihvatljivih proizvoda i usluga i novih tehnologija, uključujući informacijske i komunikacijske tehnologije, koji mogu zadovoljiti potrebe potrošača dok smanjuju onečišćenje i iscrpljivanje zaliha prirodnih resursa.

51. Vlade se ohrabruju da stvore ili ojačaju učinkovite regulatorne mehanizme za zaštitu potrošača, uključujući održivu potrošnju.

52. Vlade bi trebale razmotriti niz ekonomskih instrumenata, poput fiskalnih instrumenata i troškova okoliša, promicati održivu potrošnju, uzimajući u obzir društvene potrebe, dok izbjegavaju potencijalne negativne posljedice za pristup tržištu, posebice za zemlje u razvoju.

53. Vlade, u suradnji s poslovnim i drugim relevantnim skupinama, trebaju razviti pokazatelje, metodologije i baze podataka za mjerenje napretka prema održivoj potrošnji na svim razinama. Ova informacija bi trebala biti javno dostupna.

54. Vlade i međunarodne agencije trebaju preuzeti vodeću ulogu u uvođenju održive prakse u svojim operacijama, posebice kroz svoje politike nabave. Nabave Vlade, prema potrebi, trebaju poticati razvoj i korištenje ekološki prihvatljivih proizvoda i usluga.

55. Vlade i druge relevantne organizacije trebaju promicati istraživanje o ponašanju potrošača u odnosu na štete u okolišu kako bi učinili potrošačke navike više održivim.

H. Mjere koje se odnose na pojedina područja

56. U promicanju interese potrošača, osobito u zemljama u razvoju, vlade bi trebale, gdje je to prikladno, dati prednost područjima bitnije brige za zdravlje potrošača, kao što su hrana, voda i lijekovi. Politika bi trebala biti usvojene ili održane radi kontrole kvalitete proizvoda, adekvatne i sigurne distribucijske mreže, standardiziranih međunarodnih oznaka i informacija, kao i obrazovanje i istraživanje programa u tim područjima. Vladine smjernice u odnosu na određena područja treba razvijati u kontekstu odredaba ovog dokumenta.

57. **Hrana.** Prilikom formuliranja nacionalnih politika i planova s obzirom na hranu, Vlade bi trebale uzeti u obzir potrebe svih potrošača za sigurnost hrane i trebali bi podupirati i, koliko god je to moguće, usvojiti standarde iz Organizacije za hranu i poljoprivredu Ujedinjenih Naroda i Svjetske zdravstvene organizacije Codex Alimentarius, ili u njihovoj odsutnosti, druge općeprihvaćene međunarodne standarde hrane. Vlade bi trebale održavati, razvijati ili poboljšati mjere sigurnosti

hrane, uključujući, između ostalog, kriterije sigurnosti, standarda hrane i prehrambenim potrebama i učinkovito praćenje, nadzor i vrednovanje mehanizama.

58. Vlade bi trebale promovirati održive poljoprivredne politike i prakse, očuvanja biološke raznolikosti i zaštitu tla i voda, uzimajući u obzir tradicionalna znanja.

59. **Voda.** Vlade bi trebale, u okviru ciljeva postavljenih za međunarodnu opskrbu pitkom vodom, formulirati, zadržati ili ojačati nacionalnu politiku za poboljšanje opskrbe, distribucije i kvalitete vode za piće. Osobitu pozornost treba posvetiti izboru odgovarajuće razine usluga, kvalitete i tehnologije, potrebama za obrazovnim programima i važnosti sudjelovanja zajednica.

60. Vlade bi trebale dodijeliti visoki prioritet u oblikovanju i provedbi politika i programa vezanih uz višestruke koristi od vode, uzimajući u obzir važnost vode za održivi razvoj u cjelini i svoj konačni karakter kao resurs.

61. **Pharmaceuticals.** Vlade bi trebale razviti ili održavati odgovarajuće standarde, rezervacije i odgovarajuće regulatorne sustave koji osiguravaju kvalitetu i odgovarajuću uporabu lijekova putem integrirane nacionalne politike lijekova koja bi mogla riješiti, između ostalog, nabavu, distribuciju, proizvodnju, licencne sporazume, registracijske sustave i dostupnost pouzdanim informacijama o farmaceutskim proizvodima. Pri tome, vlade bi trebale poduzeti posebno računa o radu i preporukama Svjetske zdravstvene organizacije o farmaceutskim proizvodima. Za relevantne proizvode, korištenje te organizacije Certification Scheme o kakvoći farmaceutskih proizvoda koji se kreću u međunarodnoj trgovini i drugim međunarodnim informacijskim sustava o lijekovima koje treba poticati. Mjere trebaju biti poduzete, prema potrebi, za promoviranje korištenja međunarodnog nezaštićenog imena (INNs) za lijekove, oslanjajući se na obavljani posao od strane Svjetske zdravstvene organizacije.

62. Osim gore navedenih prioritetnih područja, vlade bi trebale usvojiti odgovarajuće mjere u drugim povezanim područjima, kao što su pesticidi i kemikalije, gdje je to potrebno, za njihovu uporabu, proizvodnju i skladištenje, uzimajući u obzir upravo relevantne zdravstvene i ekološke podatke kad vlada zahtijeva od proizvođača da se osigura i uključiti u označavanje proizvoda.

IV. Međunarodna suradnja

63. Vlade bi trebale, posebno u regionalnim ili subregionalnim kontekstu:

(A) Izraditi, pregledati, održavati ili jačati, prema potrebi, mehanizme za razmjenu informacija o nacionalnoj politici i mjerama u području zaštite potrošača;

(B) Suradivati ili poticati suradnju u provedbi politike zaštite potrošača kako bi se postigli bolji rezultati unutar postojećih resursa. Primjeri takvih suradnji može biti suradnja u osnivanju ili

zajedničko korištenje objekata, ispitivanju zajedničkih postupaka, razmjenu informacija i potrošačkih programa obrazovanja, zajednički programi obuke i zajedničke razrade propisa;

(C) Suradivati na poboljšanju uvjeta pod kojima se nude robe bitne za potrošače, davajući pažnju ujedno i cijeni i kvaliteti. Takva suradnja može uključivati zajedničku nabavu osnovnih proizvoda, razmjenu informacija o različitim mogućnostima nabave i dogovorima o regionalnim specifikacijama proizvoda.

64. Vlade bi trebale razviti i ojačati povezanost informacija o proizvodima koji su zabranjeni, povučeni ili su strogo ograničeni kako bi se omogućilo uvoznim zemljama da se adekvatno zaštite od štetnih učinaka takvih proizvoda.

65. Vlade bi trebale raditi kako bi se osiguralo da kvaliteta proizvoda i informacija koje se odnose na takve proizvode, ne razlikuju se od zemlje do zemlje na način da će imati štetne učinke na potrošače.

66. U svrhu promicanja održive potrošnje, Vlade i međunarodna tijela bi trebala raditi zajedno za razvoj, prijenos i širenje ekološki prihvatljivih tehnologija, uključujući i odgovarajuću financijsku potporu iz razvijenih zemalja, i osmisliti nove i inovativne mehanizmi za financiranje njihov prijenos među svim zemljama, posebice među zemljama u razvoju i zemalja s gospodarstvom u tranziciji.

67. Vlade i međunarodne organizacije trebaju poticati i olakšavati izgradnju kapaciteta u području održive potrošnje, osobito u zemljama u razvoju i zemalja s gospodarstvom u tranziciji. Konkretno, Vlade bi također trebale olakšati suradnju među skupinama potrošača i drugih relevantnih organizacija civilnog društva s ciljem jačanja kapaciteta u tom području.

68. Vlade i međunarodna tijela, prema potrebi, trebaju promicati programe koji se odnose na obrazovanje i informiranje potrošača.

69. Vlade bi trebale osigurati da se politike i mjere za zaštitu potrošača provode s dužnom pažnjom prema svojim nepostojećim zapreka u međunarodnoj trgovini, te da su u skladu s međunarodnim trgovinskim obvezama.